

Ett märkvärdigt
möte i fängelset :
De hvita liljorna.
[Undert. B-n.]

73 R a Br. 1904 Möte

National Library
of Sweden

Test.
Ansl. Ber.

Boj
1904

Ett märkvärdigt möte i fängelset.

De hvita liljorna.

Hon stannade och väntade på, att de andra skulle lämna kyrkan. De sista orgeltonerna dogo bort och blandade sig med de hviskande rösterna från dem, som stodo och talade med hvarandra. Solen sken klart in genom de målade fönstren och visade hennes unga, vackra ansikte. Hon stod och såg på de hvita blommor, hvarmed kyrkan var prydd, och genomgick i tankarne den predikan, hon nyss hört.

Hon var en främling i staden, hennes tant, som hon besökte, var upptagen af en väninna, hennes kusin, Clas Berg, stod och talade med några kamrater.

Men medan hon stod där, kom hon ofrivilligt att höra några ord, som yttrades mellan de sistnämnde.

“Säg mig, Berg, hvad skall jag göra“, sade den ene. “Jag skall ha ett möte i fängelset i dag, fröken Gren skulle ha sjungit, men hon har blifvit sjuk. Du känner väl ingen, som kunde göra det i hennes ställe? Tror du, jag skulle våga bedja någon i kyrkodörren här?”

De vände sig mot organisten, som kom nedför gången åtföljd af två af dem, hvars härliga sång nyss kommit deras åhörarens hjärtan att bäfva af rörelse. Det sades, organisten fått betala dyra penningar, för att de skulle sjunga i kyrkan, men de sågo icke ut att vara villiga att gå in i ett fängelse och blott för 'tack' låta höra sina sånger.

“Nej, vet du“, sade Berg litet ironiskt, “det skulle medföra föga nytta.“

“Men hvad skall jag göra?”

“Käre, stryk då sången från programmet för den här gången.“

“Nej! Allt annat än det! Ser du, sången är det viktigaste vid en gudstjänst i ett fängelse. Och dessutom — i dag är det ju påskdag!“ tillade han ifrigt.

Berg hade intet intresse för dylikt arbete, men innan han hunnit svara, lade hans kusin sin hand på hans axel och sade blygt hviskande:

“Clas, jag vill så gärna göra detta, om jag bara kan!“

Den andre vände sig ifrigt emot henne, och kusinen presenterade:

“Herr Boyesen — Fröken Wang.“

Så fortsatte han:

1904

“Nej, Liv, det får du aldeles icke göra. Kom ihåg, att det är i ett fängelse, mötet skall hållas, och det är icke en passande plats för dig. Dessutom har du ju lofvat att sjunga hemma i afton.”

“Nej, du tar aldeles fel, när du säger, att det icke är passande för en ung dam att gå dit“, afbröt vännen honom. “Hon är ju i godt sällskap, prästen och hans fru följa också med. Och“, tillade han, vändande sig till henne, “det skulle vara en ovärderlig hjälp för oss, och hvilken glädje för de stackars fångarne, om ni ville sjunga för dem!”

Hennes ansikte lyste af glädje, och hon svarade lugnt:

“Visst vill jag gå med.”

Hon gick bort till sin tant för att tala om sitt beslut. När hon neg farväl, räckte den främmande damen henne en bukett hvita liljor.

“Jag tog dem med i dag för att pryda kyrkan med dem, men det var redan så många, som förekommit mig. Ni vill väl icke försmå dem!”

I fängelset släpade sig tiden fram. Hvad betydelse hade väl påsken för dem, som sutto där. Där kunde väl finnas en och annan, som försökte glömma, att det var påsk — någon, som djupt i sitt hjärta hade bevarat ett svagt minne af gamla tider, då denna dag var ljus och skön och bragte glädje och hopp. Men — de flesta hade ingen tanke därpå. Det var söndag, så mycket visste de — och hvilodag. Men hvilken hvila kunde de ha för sådana tankar, som uppfyllde deras sinnen! Och i morgon var det måndag. Om de lefde, hade de så och så många år igen härinne. Om icke? Ja —

Bakom gallret i n:o 59 satt en man i mörka tankar med hufvudet hvilande i händerna och ögonen fästade på golvet, där han kände hvarje sten. Hans fängelsetid var snart ute. Den hade varit lång, men han hade dock icke hunnit bli gammal man. Han kunde ännu uträtta mycket i det lif, som låg framför honom, men den tanken gjorde honom icke glad. Sedan han blifvit instängd här, hade både far och mor och så ännu en till, som varit honom kärare än båda dessa lämnat jorden — och innerst i sitt hjärta kände han, som om det varit han, som dödat dem.

Hvad återstod för honom? Ingen ville tro på honom, ingen ville mötga honom. Hans kära voro döda — och han kände sig själf nästan som död. Hvarför icke göra slut på alltsamman? Bättre väl det än att åter gå ut i världen och blifva förd in i förbrytelser, långt svårare än de, för hvilkas skull han gifvit fängelset är af sitt lif. Påsken hade ingen betydelse för honom. Det var länge sedan han hört det namnet uttalas, som är påskens lif och innehåll. Han visste icke, att denna dag var amorrunda än andra dagar, endast längre och enformigare. Om en stund skulle de komma, dessa människor, som hvarje söndag predikade för fängelsets instängda “offer“. Han underlät aldrig att gå fram till cellens dörrgaller för att höra, om predikan var god eller dålig. Ibland trängde tonerna

af en sång in till honom och påminde om den tid, för länge, länge sedan, då han brukade gå i söndagsskolan. Men de tonerna och de minnena gjorde honom endast än olyckligare än förr.

Han *ville icke bli* påmind om den tid, när han var en liten gosse, och hans mor om aftonen smekande strök hans hår och kallade honom "sin egen lille gosse". Åh, om han kunde få lägga sig på knä framför henne, gömma ansiktet i hennes knä och bedja: förlåt mig, mor!

Men aldrig, aldrig skulle han se henne mer! Åh, hur förfärligt att lefva! . . . Men ännu värre att dö! Dö utan förlåtelse — kärlek! Förtviflan fyllde hans själ — som den gjort hvarje söndag, sedan han kom hit. Hur länge skulle det vara? Hvilken dag var det, och hur länge hade han ännu att vara instängd mellan dessa galler?

Plötsligt hörde han en stämma — en härlig stämma — hvilken lyste till som en stråle i nattens mörker. Orden kommo klart och tydligt — som ett svar på hans spörsmål.

"Det är påskmorgon!

Det är påskmorgon!

Det är påskmorgon!"

Han såg upp, som väntade han att få se den sjungande vid sidan af sig. Han visste, han hade hört ljud ute från korridoren — om det var tal eller sång visste han icke. Men denna sång och denna röst, som sjöng den, drog honom oemotståndligt till gallret. Detta evangelium, förkunnadt med en sådan jublande, segerviss röst sände honom en stråle af hopp, ett hopp, som han trodde var dött för länge sedan. Han fick en oförklarligt lycklig känsla af, att det ännu fanns något för honom i lifvet.

I sanning, det var påskmorgon, då jorden bar vårskrud, fastän det unga jublande lifvet ej nått in bakom galler och murar. Men hvad mer? Hvad var väl påsk och vår för den stackars döde obefrafte man, som utan järn dock var kedjad lika tungt och lika obevekligt.

Tyst! Det hördes igen. — "Det är påskens morgon!" Och nu kunde han se henne. För honom, hvars blick så länge varit vand vid mörker, var det, som om hon varit en ängel, där hon stod i solljuset, helt klädd i hvitt med de hvita liljornas långa stänglar i handen.

Mannen bakom gallret lyssnade som förtrollad, medan hon sjöng vidare med sin betagande stämma. Han visste icke, att mötet börjat, att prästen bad, han såg endast, att hon böjde sitt hufvud, och då gjorde han det också. Han såg icke efter, hvad de andra fångarne gjorde, han märkte icke, hur de allesamman — t. o. m. de värste, som svuro och bannade, när prästen talade — tåligt väntade att hon skulle välja sin sång. De stodo där med ansiktena pressade mot järnstängerna och blickarne veka af minnen och rörelse. Nedför mer än ett hårdt och stråft ansikte föllo tårar.

De behöfde icke vänta länge på sångerskan. Ty hela hennes själ var med. Och åter kom hon fram i solljuset och sjöng:

“Jag är uppståndelsen och lifvet!
Den, som tror på mig, tror på mig,
och var han än död —
och var han än död,
han skall lefva!”

Hela evangeliet i en enda liten vers! Hon sjöng dessa ord om och om igen, till dess de voro inskrifna i hvarje hjärta, och hon sjöng som aldrig förr.

Prästen höll ett kort tal. Han kände, att *sången* var den bästa predikan den dagen, och tog sångens ord till text. Han försökte impränta hos åhörarna, att lif kunde fås genom tron. Han talade om ånger, om hopp, om det sanna lifvet i Kristus, om kärleken, som lefde omkring dem, och om Gud, som väntade deras hjärtan för att lyckliggöra dem. Han kände, hur hans ord sjönko in hos desse hårde män, han förnam, att “kraft gick ut från Kristus”.

Då vände han sig med en frågande blick mot fröken Wang och ett mummel af bifall hördes från cell till cell som en enda lång suck, då hon än en gång trädde fram i ljuset och sjöng om honom som “*är lifvet*”.

De sista tonerna dogo, en kort afslutningsbön af pastorn — andaktsstunden var slut. Men fångarne blefvo stående vid sina galler.

Fröken Wangs tankar voro så upptagna af sången, och hon bad så innerligt, att det ord, hon fått gifva ut, måtte bära frukt. Hon gick förbi n:o 59, och fången stod där med pannan mot gallret, fylld af ett brinnande begär att se, om hvad hon sjungit var sant, om hon själf var lycklig därigenom. Han vågade icke tro det, förr än en människas själ sade: *Jag* tror. Hans ögon sökte hennes, och hon såg på honom med ett strålände, förklaradt leende. Lydande en plötslig ingifvelse, lyfte hon handen och gaf honom liljorna genom gallret.

“Det är hoppets blommor”, sade hon stilla.

Och så var hon borta. Han såg på blommorna och tänkte på det budskap, de förde med sig. Han tryckte dem mot sitt heta ansikte — och tårarne föllo på bladen.

“Den, som tror”, mumlade han, “var han än död, skall han lefva . . . Jag tror, och jag skall lefva . . . Och mor och alla de andra — de lefva!” Så böjde n:o 59 knä, och med liljorna mellan sina knäppta arbetarehänder och pannan mot sin brits *bad han*.

B—n.

Pris 5 öre.
